

DE
ZEVEN
SLEUTELS

Leesexemplaar

*Voor mijn liefste Ginnespinster. Voor het tijdreizen,
de toverkunsten en de cliffhangers. Voor de tent in
een dekenkje. Voor het ons altijd weer verheugen op
het volgende verhaal.*

Leesvoorbeeld

DE ZEVEN SLEUTELS

BOEK 2
VOORBIJ DE VAL

T O M R I J P E R T

P E L C K M A N S

Free exemplaar

INHOUD

22.	WIE OF WAT ZE WAS	7
23.	GEBROKEN BELOFTES	23
24.	DE REIS VAN DE PARELKETTING	46
25.	HET BEGIN VAN HET EIND	59
26.	IN DE ZINGENDE TUINEN	72
27.	DE LAATSTE RUSTPLAATS	81
28.	HET ZWAARD EN DE DOLK	93
29.	TRIQUETRA	98
30.	DOOR HET OOG	108
31.	DE DOOD OF DE KONING	119
32.	DE BOOM OF DE BLIKSEM	138
33.	IN DE SCHADUW VAN DE ROVERKONING	153
34.	WINTER IN AN-DOHR KÁL	161
35.	DE PRIJS VAN BLOED	189
36.	DE TROUWSTE DIENAAR	201
37.	VOORBIJ DE VAL	216
38.	ALMA EN DE KOETSIER	232
39.	DE ULTIEME BELONING	236
	EPILOOG: DE ZEVEN ZEILEN	253

HOOFDSTUK TWEEËNTWINTIG

WIE OF WAT ZE WAS

‘Zit daar nou iemand?’ Abdul riep boven het geraas van de waterval uit. Hij had zo hard vooruitgerend dat hij dubbelzag. Zijn gewaden plakten bezweet aan zijn lijf en zijn tulband hing half ontrafeld rond zijn hoofd. ‘Vos? Is het Moira?’

De vos wees vermoeid naar de blinddoek voor zijn ogen.

‘O ja, ik dacht... Hoor je het niet aan haar ademen of zoiets?’

‘Als er zoveel water tegelijk naar beneden klettert, wordt dat moeilijk, Schim. Zelfs voor mij. Maar is ze het?’

‘Nee,’ zei Abdul grimmig, terwijl hij dichterbij liep, ‘het is een oude man.’ Hij brulde gefrustreerd en trapte woest een steen de rivier in. ‘Ik had beloofd dat ik haar zou beschermen en nog geen tien minuten later was ze weg!’

De vos legde zijn poot op Abduls schouder. ‘Vertrouwen, vriend. Wellicht is het nog niet te laat om haar terug te halen. Die man daar weet vast meer.’

Abdul en de vos stapten dichterbij. Hier ergens was volgens het verhaal van Kobold de derde poort. De Poort van

Wat Was, bewaakt door een labyrint waar Moira de rest van de groep voor in de steek had gelaten. Een labyrint waar je, volgens Kobold, nooit meer uit terug zou willen komen, want het liet je je mooiste herinneringen herbeleven.

Op dezelfde manier als Moira eerder had gedaan, maakten nu ook Abdul en de vos kennis met de oude poortwachter. Hij stak zijn arm omhoog, wenkte hen, en na een elleboogstoot van Abdul was het deze keer de vos die beleefd de bleke, oude mannenhand pakte.

‘Excuses dat ik direct ter zake kom,’ zei de vos, ‘maar we zoeken een meisje, een vriendin van ons, Moira. We vrezen voor haar veiligheid.’

Het gewenste kind... zei de stem van de man in het hoofd van de vos. *Het spijt mij, ze is verloren in wat was.*

De vos liet zijn hoofd hangen. ‘Ach zo. Kunt u ons zeggen waar ze is?’

En dan? vroeg de stem, hij klonk een stuk jonger dan de oude hand deed vermoeden. *Gaat u haar halen?*

‘Dat is de bedoeling,’ zei de vos.

En wat als u zelf verdwaalt in uw zoetste herinneringen? Vos van de Zeven, Vos van ooit op Vier Poten, vos uit het vossenhol.

‘O, maar er is niets in mijn verleden waar ik naar terug wil, het labyrint zal weinig grip hebben op mij.’ De vos dacht aan de Zingende Tuinen, dáár wilde hij heen. Niet terug, maar vooruit!

Maar wat als u weer zult zien... Is dat niets?

De vos verstijfde. Zien. Daar had hij niet aan gedacht.

Zelfs na jarenlange blindheid kon hij zich nog goed herinneren hoe groot het genot was geweest om te zien. *Banen licht in de ochtendmist, een buigend grasveld in de wind, reflecties in duizenden kleuren water...*

Hij probeerde zich te vermannen. ‘Kunt u mij zeggen waar ze is?’

De oude man zuchtte diep en liet de poot van de vos los.

‘Er schijnt licht achter de waterval!’ riep Abdul. ‘We moeten áchter de waterval zijn! Snel!’

‘Onmogelijk, beste Schim,’ zei de vos zacht. ‘We hebben alle twee een verleden waar we naar terugverlangen, nietwaar? Ik vanwege mijn zicht en u...’

‘Vanwege Veertje...’ Abdul zag voor zich hoe ze hem de gangen van het labyrint in zou lokken. Haar golvende rode haren, haar wiegende pas. Verder en verder... ‘Ik zou er nooit meer weg willen.’

Verslagen stonden de twee als kleine figuurtjes onderaan de immense waterval. Ze waren zo dichtbij en ze wilden zo graag, maar geen van tweeën was in staat om Moira veilig terug te halen.

‘Er is één iemand die ongeschonden uit het labyrint kan terugkeren,’ zei de vos. ‘Als ik het goed heb gehoord en begrepen...’ Abdul keek hoopvol op. ‘We moeten wachten tot de rest er is.’

Moira stond in de donkere gang en staarde naar haar

ouders. Wat leek ze op hen. Wat leken zij op haar. Ze had de mond van haar vader, de doordringende blik van haar moeder, dezelfde bruine huid en dezelfde kuiltjes in haar wangen.

Ze kón nog naar achteren lopen, terug de tunnel in, onder de waterval door naar buiten, terug naar de vrienden die ze had gemaakt. Maar haar vader keek haar aan, ging op zijn hurken zitten en wenkte haar.

‘Kom, schat, het gaat beginnen. We willen niet te laat komen.’

Een laatste flinter in Moira twijfelde. Wat nou als haar ouders haar hadden verlaten om iets wat zij had gedaan? Wat nou als het allemaal haar schuld was?

‘Ze voelt het,’ zei haar vader zachtjes tegen zijn vrouw.

‘Natuurlijk,’ antwoordde haar moeder. ‘Maar het moet, het kan niet anders.’

Moira’s vader forceerde een glimlach en wenkte. ‘Kom, lieverd.’

‘Ik kom, papa,’ hoorde ze zichzelf zeggen, en ze liep achter haar ouders aan de gang in, steeds verder terug in de tijd, tot ze weer drie was.

Toen ze de hoek omsloeg, prikte het felle licht van de circuspiste in haar ogen en pakte Moira snel de grotemensenhanden van haar ouders beet. De haartjes op de vingers van haar vader voelden net zo vertrouwd als de gladde, sierlijk gelakte nagels van haar moeder. Ze was veilig in deze warme grote handen, die Moira bij iedere stap vrolijk naar

voren slingerden. Voor altijd samen, voelde ze.

‘En hup naar onze plek!’ riep haar vader enthousiast en hij lachte zijn tanden bloot. Maar in zijn ogen zag Moira, als ze goed keek, een groot verdriet om wat komen ging.

Het circus was een magische plek en de voorstelling betoverend mooi. Tussen haar ouders ingeklemd, op de smalle houten bank, genoot de kleine Moira van de schitterendste optredens, met als onbetwist hoogtepunt dat van de koorddanseres. Ze begreep niet hoe iets tegelijk zo mooi en zo eng kon zijn. In het fonkelendste, oogverblindendste pakje dat ze ooit had gezien, danste de vrouw over het koord. Soms leek het bijna of ze viel en ging er een diepe zucht door het publiek van schrik, maar telkens ging het net weer goed. Alle ogen in de tent waren op de vrouw op het koord gericht; ze had de hele tribune in haar macht.

‘Mama, hoe kan zij dat?’ vroeg Moira aan haar moeder, aan het eind van de act. En terwijl het publiek in een donderend applaus losbarstte, keek haar moeder haar met betraande ogen aan.

‘Door heel veel te oefenen, lieverd.’

‘Kan ik dat ook worden?’

‘Natuurlijk!’ Haar moeder veegde een traan van haar wang.

‘Waarom huil je, mama?’

‘Omdat ik niet kan wachten om dat te zien.’

Ze boog naar haar dochter toe en knuffelde haar. Moira

rook het geurtje in haar moeders hals en snoof het zo diep op, dat ze het altijd zou onthouden.

Ook haar vader vouwde zich om haar heen, hij was zo lekker warm. ‘We houden van je, Moira,’ zei hij. Zijn stem klonk anders dan normaal. ‘Vergeet je dat nooit?’ Hij trok zich los van de knuffel en keek haar aan. ‘Beloofd?’

Ze knikte. Natuurlijk zou ze dat nooit vergeten, waarom zou ze?

‘Gaan we zo wat lekkers halen?’ vroeg kleine Moira. Haar ouders keken elkaar aan.

‘Papa en mama gaan wel even wat halen, dan kan jij het einde van de voorstelling nog zien. Is dat goed?’

Moira knikte overdreven duidelijk met haar hoofd, trots dat ze alleen mocht blijven zitten. Haar moeder glimlachte door haar tranen heen.

‘Blijf hier maar op ons wachten, lieverd. We komen straks weer terug,’ zei haar vader. Hij drukte een lange kus op haar voorhoofd, maar Moira duwde hem aan de kant; zo kon ze de voorstelling niet zien.

‘Tot zo,’ mompelde ze, met haar ogen op een jonge sterke man in de piste, die met het grootste gemak de koorddanseres op zijn hand liet balanceren.

‘Tot zo, lieve Moira,’ zei haar moeder, en ze schuifelden langs de houten banken uit beeld, om nooit meer terug te komen.

Weg waren de circuslichten. Weg was de warmte van een

tent vol mensen. Moira keek om zich heen en was alleen.

Wat deed ze in deze grot? Waarom was het hier zo donker? De ruimte had meerdere uitgangen, maar ze had geen idee waar ze naartoe leidden. In de verte hoorde ze een zwaar gerommel, maar de enige gedachte die rondzong in haar hoofd was: *ze hebben me wél in het circus achtergelaten*. Dus toch! De Ceremoniemeester had gelijk! Niet ontvoerd, geen ongeluk, maar echt, bewust, achtergelaten. Precies zoals hij haar had verteld. *Als een uitgelezen krant*. Maar waarom?

Het touw van de Spinster, dat Moira om haar enkel had gebonden, schuurde pijnlijk, en het *nu* kwam weer boven-drijven. Natuurlijk, de Poort van Wat Was! De waterval! Ze trok aan het touw. Het zat nog steeds ergens aan vast, zo ver van de ingang kon ze dus nog niet zijn. Moest ze door, verder op zoek naar antwoorden? Dieper het labyrint in, kijken wat er nog meer in haar hoofd verstopt zat? Of moest ze terug?

Moira greep in de zak van haar mantel en haalde het kompas tevoorschijn dat haar op weg van het circus naar de herberg zo geholpen had. Het zou het noorden aan moeten wijzen, had de lieve winkelier haar uitgelegd, en dat had het ook gedaan. Maar nu draaide het radeloos alle kanten op zonder ook maar een moment tot stilstand te komen. Zelfs het kompas was de weg kwijt.

Moest ze door of moest ze terug?

Natuurlijk moet ik terug, dacht ze. Ik moet de rest gaan helpen. ‘Doe niet zo egoïstisch,’ zei ze hardop tegen zichzelf.

En ze stond op.

Maar wat was ze alleen. En als ze eerlijk was: wat was ze bang. Bang voor antwoorden, bang voor de eenzaamheid, bang voor de donkere gangen die kil op haar lagen te wachten.

Maar toen hoorde ze een stem in de verte. Een lieve, warme vrouwenstem die alles beter maakte en de boze, angstige gedachten met opmerkelijk gemak opzijveegde.

‘Moirā? Kom je, lieverd?’ Haar moeder verscheen aan het eind van de gang en wenkte haar. Circusmuziek dreef Moira’s kant op.

‘Is papa daar ook?’

‘Natuurlijk, schatje. Kom nou, het gaat zo beginnen!’

Hoe kon ze hier weerstand aan bieden?

Haar moeder verdween en Moira volgde. Dieper en dieper het doolhof in, terug in de fijnste herinnering die ze aan haar ouders had, en de meest afschuwelijke.

De Spinster zat op een steen op adem te komen. Ze had sneller gelopen dan goed was voor haar oude lijf.

Het water raasde hard, maar Kobold raasde harder. ‘Ze is áchter de waterval?’

‘Kijk maar, hier ligt haar tas,’ zei Abdul. ‘Het goede nieuws is... ze is niet helemáál roekeloos naar binnen gegaan.’ Hij wees naar het touw dat de Spinster gemaakt had, dagen geleden, van de sjaal van de vos. Het zat vastge-

bonden om een steen en liep onder de waterval door naar binnen. ‘Maar wie gaat haar halen?’

‘Waarom trekken we het touw niet naar buiten?’ vroeg Ellie. Ze was samen met Pjotr als laatste aangekomen. ‘Als ze het aan zichzelf heeft vastgemaakt, zou dat kunnen werken.’

Kobold gromde gefrustreerd. ‘We hebben geen idee hoe het er daarbinnen uitziet. Wie weet waar we haar doorheen trekken? Nee, de vraag is... wie van ons heeft niks in zijn verleden waar het labyrint je mee kan verleiden?’

Niemand gaf antwoord. Allemaal hadden ze wel iemand verloren die ze terug wilden zien. De Spinster kon zelfs een hele lijst opnoemen van mensen die ze lief had gehad en er nu niet meer waren, met haar arme vader bovenaan. En toch was zij de aangewezen persoon om de tunnel in te gaan. De Spinster wist het. En de vos wist het ook.

‘Alma,’ zei hij, ‘mag ik u even, zogezegd, onder vier ogen spreken?’

De Spinster knikte en zag Kobold geniepig hun kant op kijken voordat ze zich van de groep afwendden en een eindje verderop gingen staan.

‘Het spijt me oprecht dat ik af en toe dingen hoor die mijn zaakjes niet zijn,’ begon de vos, ‘maar ik hoorde u bij de tweede poort met Ellie praten.’

‘Dat dacht ik wel.’

‘U had het over toekomstbeelden?’

De Spinster humde van ja.

‘En toen u mijn poot pakte en ik u uit de kuil trok – jeeetje, het lijkt jaren geleden – zag u ook... iets in mijn toekomst? U zei dat we de Zingende Tuinen te zien zouden krijgen.’

‘Dat klopt.’

‘Wonderlijk, wonderlijk!’ mijmerde de vos. ‘Maar bent u het dan met mij eens dat deze poort voor u gemaakt is? Of u voor deze poort, dat kan ook.’

‘Omdat ik in de toekomst kan kijken, heeft het verleden geen invloed op mij. Bedoelt u dat?’

‘Zoiets, ja. U kan uw krachten tegen het doolhof wegstrepen. In theorie dan.’

‘Ik denk dat u gelijk kan hebben, ja,’ zei de Spinster. ‘Dus dáárom ben ik mee...’ Ze schrok van de gedachte die ze hardop uitsprak.

‘Ja, zoiets had ik ook bedacht,’ zei de vos. ‘Het komt verdacht goed uit dat specifiek iemand met uw talent mee is op deze reis.’ Er viel een veelbetekenende stilte. ‘Maar dat is van later zorg. Eerst Moira.’

De Spinster legde haar zorgvuldig gehandschoende hand op de schouder van de vos. ‘Eerst Moira.’

‘Ik ga haar halen,’ zei de Spinster, en zonder iemand aan te kijken liep ze op de waterval af. Ze greep haar tas en pakte het touw beet. Toen keek ze om. ‘Ik hoop dat ik jullie straks weer zie. Maar als we niet terugkomen, doe mij dan een plezier: kom ons niet zoeken. Geef het op en ga naar huis.’

Abdul greep de Spinster bij de arm.

‘Ik meen het, Abdul. Laat me los.’

‘Ik hoop dat u kunt wat ik niet kan, Alma,’ zei hij, en hij hield een glimmend klapmes omhoog. Het sierlijke handvat was met kleine edelstenen bezet en gaf een paarse glans. ‘Voor wat u daarbinnen kunt tegenkomen. Maar raak het niet kwijt, alstublieft. Het was een geschenk.’

De Spinster knikte dankbaar. Maar toen Kobold van het moment gebruikmaakte om ‘Denkt u aan de sleutel?’ te roepen, mocht hij blij zijn dat haar blik geen magische krachten bezat, want dan was hij zonder twijfel versteend op de grond gekletterd.

De Spinster draaide zich om en haalde diep adem. Hopen dat de theorie van haar en de vos klopte, en dat ze Moira snel zou vinden, stapte ze door de waterval.

Moira zat weer veilig omvouwen in de knuffel van haar ouders. (Voor de hoeveelste keer nu al? De derde, de dertigste? Tijd bestond niet in haar herinneringen. Als in een draaimolen die eindeloos ronddraaide, was alles één vage waas.) Ze voelde de warmte van haar vader, rook de geur van haar moeder en hoorde aan de circusmuziek dat het optreden van de Sterke Man weer ging beginnen. Ver weg wist Moira dat dit een herinnering was. Haar ouders hadden haar achtergelaten en stonden op het punt dat weer te doen. Maar toch voelde het zo fijn en zo ongelooflijk écht.

‘Gaan we zo wat lekkers halen?’ vroeg kleine Moira. Haar ouders keken elkaar aan. Misschien, dacht ze ineens, kon ze deze keer wel mee? Ze wilde hier niet blijven zitten.

Maar dat is niet hoe het was gegaan!

Nou en? Wat maakte dat uit? Ze was niet echt de Moira van drie, ze was de Moira van dertien. De Moira van nu kon doen wat ze wilde.

‘Papa en mama gaan wel even wat halen, dan kan jij het einde van de voorstelling nog zien. Is dat goed?’ vroeg haar vader.

Moira wilde nee schudden, ze wilde niet hier blijven. Ze wilde met haar ouders mee, maar toch knikte haar hoofd overdreven duidelijk van ja. Het ging vanzelf.

‘Blijf hier maar op ons wachten, lieverd. We komen zo weer terug,’ zei haar vader en hij drukte de lange kus weer op haar voorhoofd.

‘Tot zo,’ mompelde ze. Haar ogen waren op de Sterke Man in de piste gericht. Maar terwijl haar ouders opstonden om weer uit beeld te verdwijnen, dacht ze: waarom kan ik niet mee? Ik ben hier nu toch, ik kan ten minste een stukje achter ze aan lopen.

Dit is een herinnering. Je bleef zitten.

Jawel, maar wie weet hoever ze de herinnering kon opprekken...

Ze zag haar ouders voorbyschuifelen en voelde de hand van haar moeder door haar haar aaien in het voorbijgaan. De Sterke Man tilde de koorddanseres op.

Opstaan Moira, achter ze aan! dacht ze. *NU!* Want ze voelde dat de herinnering begon te vervagen en het niet lang zou duren voor ze bij zou komen in een donkere ruimte, weer een stuk verder weg van waar ze vandaan kwam.

Haar ouders waren al langs de tribune naar beneden gelopen en met alle kracht die ze in zich had concentreerde ze zich op haar benen. Het enige wat ze hoefde te doen was strekken en opstaan. Strecken en opstaan. *Kom, opstaan, Moira. Nu! Strecken. OPSTAAN. NU!*

En ze stond op.

‘Sorry, pardon,’ piepte kleine Moira van drie terwijl ze langs het publiek op de banken schuifelde.

Ze hobbelde naar beneden en sloeg de uitgang in waardoor ze haar ouders had zien verdwijnen. Ze zag haar vader en moeder door de tent richting de uitgang lopen. Sneeuw dwarrelde buiten zachtjes neer op het circusterrein en het licht van de volle maan veranderde haar ouders in donkere silhouetten. Ze hielden elkaars hand stevig beet.

Buiten de tent werden ze staande gehouden door een statige man met een enorme omvang, omgeven door een wolk van sigarenrook. Zijn hoge hoed, glimmende franjes en overdreven snor lieten geen enkele onduidelijkheid bestaan over wie dit was: de baas van het circus die ze eerder nog de aankondigingen had zien doen, de Ceremoniemeester. Waarom hield hij haar ouders tegen? Kenden ze elkaar? Moira sloop zo stil als ze kon dichterbij en hoorde haar moeder huilen.

‘Is er echt geen andere oplossing?’ vroeg ze snikkend.

‘Het is het beste voor het kind, Ayana,’ zei de Ceremoniemeester troostend. ‘Ze kan onmogelijk met jullie mee, dat ben ik helemaal met jullie eens. Hier is ze veilig.’

Haar vader had zijn arm om haar moeder heen en zei: ‘Het is niet voor lang. Als alles goed gaat, halen we haar weer op en leggen we alles uit. We doen dit ook voor haar.’

‘Maar wat als ik alleen ga?’ vroeg Moira’s moeder.

‘Hier hebben we het over gehad, lieverd, het is te gevaarlijk,’ zei haar vader. ‘Toch?’

‘Zo is het,’ zei de Ceremoniemeester. ‘Samen staan jullie sterk. En ondertussen zal ik voor haar zorgen alsof ze mijn eigen dochter is. Ze zal niets tekortkomen. Erewoord.’

‘En je vertelt aan niemand wie ze is? Of... wat ze is?’

‘Natúúrlijk niet,’ zei de Ceremoniemeester met de glimlach die Moira zo goed kende. De glimlach die zei: *vertrouw me*. De glimlach van een leugenaar. ‘Niemand zal weten dat ze—’

Moira hoorde niet hoe de zin eindigde. Ze voelde een zachte hand op haar voorhoofd en meteen vervaagde het beeld van haar ouders, de Ceremoniemeester en het circus.

Ze was weer terug in het doolhof, in een donkere, koude ruimte. Vanuit het niets voelde ze een golf van vermoeidheid over zich heen spoelen.

‘Rust maar uit, lieve Moira,’ zei de Spinster. ‘Ik heb je gevonden.’

Langzaam liet ze zich achteroverzakken in de armen van de oude vrouw. Haar mond voelde droog en haar spieren verkrampt. Het touw dat ze om haar enkel had gebonden was weg. Het moest onderweg los zijn geschuurd, want ze had een pijnlijke, bloedende wond.

‘Waar ben ik?’ vroeg ze zachtjes. Ze zag dat de ruimte gevuld was met mysterieuze, onduidelijke hoopjes spinrag. ‘Wat zijn die dingen om ons heen?’ Ze slikte moeizaam. Waarom had ze zo’n enorme dorst?

De Spinster glimlachte. Eén hand hield ze stevig op Moira’s voorhoofd – Moira rook het leer van de handschoen – en met de andere aaide ze door haar haar.

‘Je bent midden in het doolhof, liefje,’ zei de Spinster zacht. ‘En die dingen zijn geraamtes. Van sommige is de kleding nog net niet helemaal vergaan.’

‘Geraamtes?’

‘Van ongelukkigen die ons zijn voorgegaan, denk ik. Wie weet hoelang geleden. Zij hebben het niet gered.’

Moira kon haar ogen niet openhouden en begreep nauwelijks wat de Spinster allemaal zei. De woorden van haar moeder spookten nog steeds door haar hoofd. *En je vertelt aan niemand wie ze is? Of... wat ze is?* Wat betekende dat? En waar waren haar ouders heen gegaan? Ze hadden haar in de steek gelaten, precies zoals de Ceremoniemeester haar had verteld. Maar hij had er zelf óók mee te maken gehad. Hij had haar ouders zo vies vriendelijk overtuigd, en ze beloofd voor Moira te zullen zorgen...

‘Ik moet terug!’ ijelde ze. ‘Ik moet ze waarschuwen!’

‘Wie moet je waarschuwen, meisje?’

‘Mijn ouders... De Ceremoniemeester! Hij heeft tegen ze gelogen!’

‘Maar je bent aan hem ontsnapt,’ zei de Spinster zacht. ‘Weken terug al. Je bent veilig, hier bij ons.’

Ze was onder de waterval door gegaan... Abdul, de vos en de anderen, het kwam allemaal langzaam weer terug. ‘Waar is de rest?’ vroeg ze in paniek. ‘Zijn ze doorgereisd?’

‘Maak je over hen geen zorgen. Ze wachten op ons buiten het labrynt.’

Moira sloot vermoeid haar ogen.

De Spinster schraapte haar keel. ‘Het spijt me dat je zo lang alleen geweest bent. Ik kon je nergens vinden. En op momenten van zwakte zag ik mijn eigen vader.’

‘O...’ zei Moira zacht. ‘Was het fijn?’

‘Fijn...’ De Spinster glimlachte wrang. ‘In de mooiste herinneringen aan mijn vader zat hij tevreden in een schommelstoel. Gewoon, te genieten van het nietsdoen, terwijl ik aan het spelen was. Maar dat is niet hoe ik hem hier zag. Ik zag hem ronddwalen, door het labrynt. Hij kroop in paniek over de vloer, trok zijn haren uit zijn hoofd en zocht iets, zonder het te vinden. Het was zo vreemd. Zo naar.’

‘En u zocht *mij*. Het spijt me dat u dat heeft moeten zien.’

‘Het geeft niet, liefje. Maar het duurde allemaal veel langer dan ik had gedacht. Drie dagen en drie nachten ben ik naar je op zoek geweest. Maar ik heb je gevonden.’

HOOFDSTUK DRIEËNTWINTIG

GEBROKEN BELOFTES

Pjotr zat op de grond en keek naar het laatste stuk brood in zijn hand. Het was ochtend, de zon scheen laag over de rivier richting de waterval en de groep van vijf was net wakker.

‘Weet u zeker dat u niet wil?’ vroeg hij. Hij hield het brood omhoog naar de oude man die al die tijd onbeweeglijk op de steen voor het deurtje in de rotswand had gezeten. De man reageerde niet en bleef treurig (of was het vermoeid?) voor zich uit kijken.

‘Neem het nou maar gewoon zelf,’ zei Ellie knorrig. De ochtenden waren niet haar gezelligste momenten, daar was Pjotr inmiddels wel achter. ‘Die man eet al jaren niks meer. Hij slaapt ook niet trouwens. Het is belangrijk dat je zelf weer wat energie hebt voor wanneer we verdergaan.’

‘ALS we verdergaan,’ zei Abdul dramatisch. ‘Wat me sterk lijkt, als we hier nóg drie dagen niks blijven doen.’

‘De Spinster zei duidelijk dat we hen niet moesten komen halen,’ zei de vos, liggend op zijn rug in het zonnetje, met zijn poten over elkaar.

‘HA! De Spinster kan zovéél zeggen,’ zei Abdul. ‘Maar het is haar duidelijk niet gelukt om Moira te redden, dus wordt het tijd dat wij het doen!’ Het viel Pjotr op dat Abdul nogal heftig heen en weer geslingerd werd tussen een meelevende, zorgzame versie van zichzelf en de roekeloze marktkoopman-variant die het allemaal niets kon schelen. Hij was vandaag duidelijk wakker geworden als die laatste.

‘Wij kunnen daar niet naar binnen, Abdul,’ riep Kobold streng vanaf de rivier. Hij probeerde een paar vissen voor het ontbijt te vangen. ‘Een man met uw geschiedenis? Die komt nooit meer terug!’

De vijf reizigers hadden in de afgelopen drie dagen verhalen met elkaar gedeeld over hun leven van vóór de reis. Abdul had verteld over zijn grote liefde Veertje, en de vos over de tijd dat hij nog kon zien, maar ook maar een doodnormale vos was geweest. Die verhalen waren op den duur wat eentonig geworden. Pjotr had verteld over zijn leven in het dorpje met zijn vader en broers (maar nauwelijks over zijn overleden moeder, want hij was veel te bang dat hij in een kinderachtige huilbui uit zou barsten).

Het was Pjotr opgevallen dat Ellie en Kobold eigenlijk als enigen vrij weinig over hun eigen geschiedenis hadden losgelaten. Kobold had vooral sterke verhalen verteld uit zijn herberg, over vreemde gasten en lachwekkende gebeurtenissen, en Ellie over soortgelijke avonturen en figuren van haar reizen. Maar waar ze vandaan kwamen, hoe ze elkaar hadden leren kennen, of waar ze verdriet om hadden gehad,

daarvan had Pjotr eigenlijk nog steeds geen idee. Maar dát er verdriet in hun leven was geweest, dat wist hij zeker. Hij zag het in hun ogen. En belangrijker: ze durfden alle twee voor geen goud de tunnel in.

‘Het kan zijn dat je gelijk hebt, dwerg,’ zei Abdul terwijl hij opstond. ‘Maar ik verdwaal liever tot in de eeuwigheid in dat labyrint, dan hier nog één minuut langer te liggen niksken terwijl dat meisje verhongert.’

Zonder een antwoord af te wachten beende hij met grote passen op de waterval af en stapte er resoluut doorheen.

‘En weg is de Schim...’ zei de vos.

‘Niet te geloven!’ riep Abdul vanachter de waterval.

Even bleef het stil. Pjotr en Ellie keken elkaar hoopvol aan. Toen verscheen Abdul weer, drijfnat, vanonder het neerkletterende water, met onder zijn armen twee doodmoeie figuren: Moira en de Spinster. Abdul straalde alsof hij ze hoogstpersoonlijk uit het hart van het labyrint had gesleept.

‘U was natuurlijk bang dat ik er met uw mes vandoor was,’ prevelde de Spinster met een weeë glimlach. ‘Ik heb het niet nodig gehad.’ Ze gaf het terug en zakte vermoeid in elkaar.

Het duurde tot ver in de middag tot iedereen bijgekomen en bijgepraat was. De Spinster vertelde over haar drie dagen durende zoektocht door het donker en over hoe ze Moira had gevonden. Kobold bakte vis en wachtte, dacht Pjotr, op

het juiste moment om over de sleutel te beginnen. Abdul en de vos glunderden van opluchting en zaten vol vragen. En Moira sliep, at, dronk, en sliep daarna nog wat meer.

Ellie en Pjotr hadden Moira stevig omhelsd en in een geïmproviseerd bed gelegd, en vooral aandachtig naar de Spinster geluisterd. Nadat ook zij aangaf even te willen slapen vroeg Ellie, tot Pjotrs blijde verrassing, of hij een stukje met haar wilde wandelen.

‘Niet te ver, jullie twee!’ riep Kobold. ‘Als ze straks wakker worden, wil ik meteen door!’

Zonder iets te zeggen liepen ze samen een tijdje langs de stromende rivier en Pjotr voelde zich, tot zijn eigen verbazing, helemaal niet genoodzaakt om de stilte op te vullen. De namiddagzon scheen warm op zijn huid, de wind ruiste door zijn haren en hij voelde zich, op wat blauwe plekken na, weer helemaal beter. Het was goed zo. Een bijkomend voordeel van zijn demonenvuist-verwondingen was dat Ellie al die tijd enorm zorgzaam voor hem was geweest.

Zij doorbrak als eerste de stilte. ‘Voel je je weer helemaal goed?’

Pjotr stak de vinger omhoog die hij lang geleden, door zijn eigen onhandigheid, verwond had. ‘Weer helemaal genezen.’

‘Ik bedoel je kneuzingen van die demonen, sukkeltje.’ Ze lachte lief.

‘Ja, ik geloof het wel. Ik heb wel zin om door te reizen.’

‘Ja?’ vroeg ze. ‘Je vindt het niet te gevaarlijk worden?’